

пам'ятатиму друга

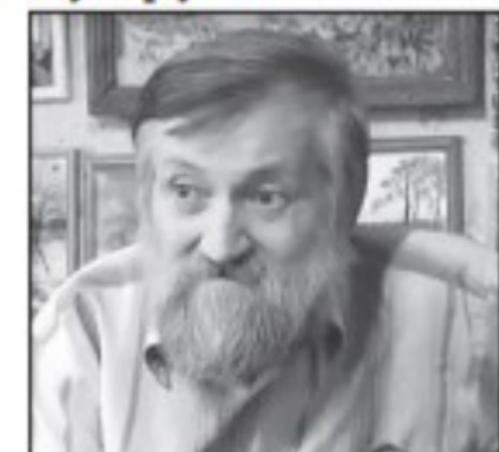
Олесь УНДІР

Уже минає 40 днів, як відійшов у вічність мій творчий побратим, незабутній студентський друг, видатний український поет, чиї вірші вивчають у школі, прозаїк і публіцист, журналіст і краєзнавець, видавець і громадський діяч **Микола Іванович ПШЕНИЧНИЙ**.

Творчий Словолюб і талановитий Гранослов неодноразово бував у древньому Острозі. Він із любов'ю в серці, трепетом у душі виступав у Національному університеті «Острозька академія», шкільних закладах освіти, районному будинку культури. Крім цього, славнозвісний письменник відвідав села Острожчини: Сіянці, Михайлівці, Милятин, Вельбівно, Вілію...

Нашому краю славетному Микола Пшеничний присвятив поетичні твори, зокрема поему-фреску «Межа» про знаменитого українського друкаря **Івана Федоровича** (Львів, видавництво «Каменяр», 1986 рік). Уривок із цього твору подаємо поруч.

Сорок днів без творчого побратима. Сорок днів я уже поминаю друга. Особливе мое поминання – на сороковий день. Як Христос переміг диявола, пробувши сорок днів у пості й молитві, так і Свята Церква, приносічи молитви, милостині та безкровні жертви, вимолює у Бога для душі спочилого благодать перемогти ворога, повітряного князя темряви, щоб одержати у спадок Царство Небесне. Великий цей день для померлого, бо вирішують його долю до Страшного Суду Божого, а тому справедливо заповідає Свята Церква ревну молитву в цей день за спочилого. Спи-

спокійно, мій друже – поете! Щиро молюся за твою творчу душу, аби ти там, де обрій та білі палати Царства Небесного, було добре, затишно, спокійно.

Допоки житиму – пам'ятатиму вірного друга, письменника-патріота рідної України, Людину з великої літери.

З невимовним смутком і сердечною турботою тут, на древній острозькій землі, – твій творчий побратим Олесь Ундрір.

***

Дзвонять дзвони. Не на віче.
Чешуть била язики –
Славу вічну! Славу вічну
Ta Ostroz'kому таки.

Дзвонять дзвони. Дзвонять дзвони
В Дубні, Львові, Острозі –
Закипає і холоне
Сивий подзвін у... слозі.

Дзвонять дзвони. Як на віче,
До книжок людей зови!
Слово рідне буде вічне –
Значить, і народ живий...

Дзвонять дзвони. В дзвонах –
грози!
А за хмарами – зоря...
Дзвонять роси, дзвонять слози,
Дзвонять кроки друкаря, –

Як джерела цього краю,
Як у кузнях ковалі,
Як усе, що не минає,
Наче правда на землі... ─